

*Susan
Mallery*

Dubbel
en dwars

Vertaling Heleen Wilts

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Susan Mallery, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Sisters Like Us*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Heleen Wilts
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © cdwheatley / GettyImages; © Beach Holidays / AdobeStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1547 7
ISBN 978 94 027 7201 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2024

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Er was geen feestdag op de kalender die Harper Szymanski niet wist te vieren, aan te kleden of in raffia te wikkelen, waar ze geen recepten of creatieve ideeën voor had of geen wenskaart voor kon maken. Je had de belangrijke feestdagen: verjaardagen, oud en nieuw, Onafhankelijkheidsdag, maar ook de minder bekende: Amerikaanse Diabetenverenigingsdag, Tantedag, Nationale Massagetherapie Bewustwordingsweek. Waarom waren er geen wenskaarten om die te vieren? Had niet iedereen op zijn tijd een goede massage nodig?

Ondanks een pak talent waar decoratiekoningin Martha Stewart bij zou verbleken, was Harper er nooit in geslaagd haar gave om voor elke mogelijke gelegenheid een tafel te kunnen aankleden, om te zetten in klinkende munt. Zo'n tien jaar geleden had ze catering geprobeerd, maar ze was er al snel achter gekomen dat ze, door de noodzaak om méér dan genoeg in te kopen en te leveren, elke keer weer met verlies draaide. Waardoor ze in de lastige positie verkeerde dat ze, na twee semesters hoger onderwijs en zestien jaar thuisblijfmoederschap, met moeite haar hoofd boven water kon houden.

Winkelbaantjes en het bijbehorende salaris waren bij lange na niet genoeg geweest om zichzelf en haar dochter na de scheiding te kunnen bedruipen. Drie online-beroepskeuzetests hadden haar alleen maar meer in verwarring gebracht – het klonk geweldig om een graad in biochemie te halen en daarna verder te gaan met geneeskunde, maar het was niet bepaald een praktische oplossing voor een alleenstaande moeder van in de veertig zonder een cent op de bank. Toen had een artikel in de plaatselijke krant haar op een interessant en misschien zelfs uitvoerbaar idee gebracht. Ze was virtueel assistente geworden.

Als ze iets had geleerd in haar leven, was het wel dat je op de details moest letten. Je werd nooit goed in een *Fourth of July*-taart met gevlochten fondantversiering zonder je hoofd erbij te houden. Een jaar na haar inschrijving als zelfstandig ondernemer had ze vijf vaste klan-

ten, plus nog een stuk of tien die af en toe van haar diensten gebruikmaakten, en bijna voldoende inkomsten om haar rekeningen te kunnen betalen. Ook had ze haar moeder, die in het appartement boven haar garage woonde, een ex-man die uitging met een blonde stoot – die exact veertien jaar jonger was dan zij, omdat ze, geloof het of niet, op dezelfde dag jarig waren – een dochter van zestien die niet meer met haar wilde praten en een klant die maar niet wilde begrijpen wat het woord ‘virtueel’ in de wereld van virtuele assistenten inhield.

‘Je hoeft je nota’s echt niet elke maand langs te brengen,’ zei Harper, terwijl ze koffie, een bord met chocoladebroodjes waarvoor ze die ochtend om halfzes was opgestaan om ze vers te bakken, een schaal met gesuikerde amandelen en wat vers gesneden peer op de tafel uitstalde.

‘En dit mislopen, zeker?’ vroeg Lucas Wheeler, die zichzelf een mok koffie inschonk. ‘Als je me probeert over te halen om niet langs te komen, moet je me ook geen lekkers meer geven.’

Natuurlijk had hij gelijk. Er was een makkelijke en logische oplossing: ophouden mensen in de watten te leggen, dan gingen ze vanzelf wel weg. Of dan kwamen ze in ieder geval minder vaak. Er was alleen één probleem: mensen die langskomen hoor je nu eenmaal in de watten te leggen.

‘Ik kan er niks aan doen,’ bekende ze, wensend dat het anders was. ‘Het is een ziekte. Ik wil mensen een plezier doen. Komt door mijn moeder.’

‘Dat zou ik ook zeggen, als ik jou was.’

Nu zou ze zich beledigd kunnen voelen, maar Lucas benoemde alleen maar wat zo klaar als een klontje was.

Op een bepaalde manier had Harper het gevoel dat ze bij de verkeerde generatie hoorde. Volgens de glossy’s was vijftig het nieuwe vijfentwintig. Wat was dan bijna tweeënveertig? Elf? Ieder ander van haar leeftijd leek zo jong en zorgeloos, stond modern in het leven en begreep zoveel beter wat hip en in de mode was.

Zij had de soundtrack van de musical Hamilton pas net ontdekt, en haar idee van modieus had meer te maken met hoe ze een tafel aankleedde dan met haar eigen garderobe. Het leek wel of ze in de jaren

vijftig was blijven hangen. Dat klonk misschien heel charmant, in werkelijkheid was het behoorlijk waardeloos. Lichtpuntje daarin was dan weer dat dat écht de schuld van haar moeder was.

‘Over je moeder gesproken, waar is ze eigenlijk?’ vroeg Lucas.

‘In het bejaardencentrum, om paasmandjes voor daklozen te maken.’ Want dat was wat vrouwen geacht werden te doen: voor anderen zorgen, niet een daadwerkelijke carrière hebben om zichzelf en hun gezinnen te onderhouden.

‘Ik, daarentegen, ga jouw nota’s betalen, T-shirts ontwerpen voor Misty, aan de lay-out van een verkoopbrochure werken en *bunny butt cookies* voor mijn dochter bakken.’

Lucas trok een wenkbrauw omhoog. ‘Je beseft toch wel dat *bunny butt* gewoon een nette manier is om hazenkont te zeggen?’

Harper lachte. ‘Ach, het is nu eenmaal een traditie met Pasen. Becca is er dol op. Morgenmiddag wordt ze thuisgebracht door haar vader, en dan wil ik dat de koekjes op haar liggen te wachten.’

Want als er *bunny butt cookies* waren, zou haar dochter misschien wel naar haar lachen en net als vroeger met haar praten. In echte zinnen, die iets over haar leven vertelden.

‘Heb je er spijt van dat je niet bent gegaan?’ vroeg Lucas.

‘Naar de herdenkingsplechtigheid? Ja.’ Ze dacht even na en zei toen: ‘Nee. Ik bedoel, ik had het fijn gevonden om de laatste eer te kunnen bewijzen en zo, maar oudtante Cheryl is dood, dus het is nou niet zo dat ze me mist.’

De rit van Mischief Bay naar Grass Valley zou bijna een hele dag hebben geduurd. Harper kon zich niets gruwelikers voorstellen dan gevangen zitten in een auto met haar ex, zijn vriendin en haar dochter. Oké, met Becca was leuk, maar die andere twee...

Het ergste was nog dat, hoewel oudtante Cheryl familie was van Terence, zij degene was geweest die contact met haar had gehouden, tot aan haar dood twee maanden geleden.

‘Terence is vierenveertig. Wat denkt hij nou eigenlijk, omgaan met iemand van achtentwintig!’ Ze keek Lucas even aan. ‘Laat ook maar. Jij bent niet echt de persoon om dit gesprek mee te voeren.’

Want haar klant was niet alleen een knappe, alleenstaande man van vijftig, ook hij ging om met vrouwen van in de twintig. In zijn geval van *nét* in de twintig.

‘Wat is dat toch met jullie?’ vroeg ze hem. ‘Doen alle mannen dat of alleen jij en mijn ex? O, lieve help, het enige wat je met Terence gemeen hebt, ben ik. Heb ik soms iets gedaan waardoor jullie allebei met twintigjarigen omgaan?’

‘Rustig maar,’ zei Lucas vriendelijk. ‘Ik ging al met jongere vrouwen om voor ik jou ontmoette. Dat ligt niet aan jou, dat ligt aan mezelf.’

‘Waar heb ik dat toch eerder gehoord?’ Ze keek nadrukkelijk naar het klokje van de magnetron. ‘Moet jij geen misdaden gaan oplossen?’

‘Ja, ja, ik ga al.’

Hij stond op en bracht zijn mok naar de gootsteen. Lucas was één meter tachtig lang en mooi gespierd, met een buik die veel platter was dan die van haar. Hij droeg een spijkerbroek, cowboylaarzen en een shirt met lange mouwen. Hij was rechercheur bij het politiekorps van Los Angeles, en uit wat ze te weten was gekomen in de negen maanden dat ze nu voor hem werkte, bleek niet anders dan dat hij altijd politie-man was geweest.

Hij kwam weer terug bij de tafel, deed eerst zijn schouderholster om en greep daarna zijn jasje. ‘Hoe maak je *bunny butt cookies*?’

Ze lachte. ‘Dat is heel makkelijk. Je neemt een rond koekje met roze glazuur, legt er twee kleine ovale koekjes op met roze snoepjes voor de pootjes, je gebruikt een mini-marshmallow voor het staartje en voilà: je hebt *bunny butt cookies*.’

‘Bewaar er maar een paar voor me.’

‘Doe ik.’ Ze zou ze in een doosje doen, dat ze speciaal voor de paas-dagen zou versieren. Je kon iemand nou eenmaal geen koekjes geven op een simpel papieren bordje. Als ze dat probeerde, zou de hemel opengaan en zou er op zijn minst een sprinkhanenplaag op haar neer-dalen.

O, was ze maar in staat om verpakte koekjes bij de supermarkt te kopen. Of kant en klare spaghettisaus. Of een diepvriesvoorgerecht. Dat zou nooit gebeuren, want het was niet wat ze geacht werd te doen.

Ze bracht de rest van het serviesgoed naar de gootsteen, pakte het overgebleven eten netjes weer in en trok zich toen terug in haar grote hobbyruimte met zijn vele legplanken, gigantische tafels en enorme kasten. Nadat ze een leuk doosje had gevonden met de perfecte afmetingen voor *bunny butt cookies*, bestudeerde ze haar lintjescollectie, voor ze er een uitkoos dat er mooi bij paste. Terwijl haar lijmpistool warm werd, zocht ze tussen haar restjes stof naar een lapje dat geschikt was voor Pasen, en vroeg ze zich af wat andere vrouwen deden met de tijd die ze bespaarden door níét elk achterlijk klein dingetje met de hand te maken.

Helaas. Harper was een dochter van haar moeder en nooit goed geweest in het overboord zetten van tradities. Haar zus Stacey was altijd de rebel geweest, terwijl Harper deed wat haar werd gezegd. Niet dat ze het niet leuk vond om *bunny butt cookies* te maken of geschenkdoosjes in elkaar te knutselen, ze wilde alleen graag een klein beetje méér in haar leven. Meer uitdaging, meer geld, meer communicatie met haar dochter. En hoewel het makkelijk was om van al haar problemen haar moeder de schuld te geven, kon Harper niet anders dan denken dat alles wat ze wilde, maar niet had, in werkelijkheid waarschijnlijk toch haar eigen domme schuld was.

De geur van wafels en worstjes vulde de keuken en zweefde de gang door naar de grote slaapkamer. Stacey Bloom stapte in haar mouwloze jurk en bekeek zichzelf in de spiegel. Door de ruimvallende pasvorm en de gebreide stof, maar ook door haar eigen lichaamsvormen, zag ze eruit als altijd. Niemand zou het zien, en daar ging het om. Ze had geen zin in de vragen die onvermijdelijk gesteld zouden worden – en nog minder in het oordeel dat zou volgen op haar antwoorden.

Dat was haar probleem, wist ze, en van niemand anders. Dat beoordeeld worden. Als het om iets anders ging, zou ze in staat zijn een kort en krachtig antwoord te produceren, een antwoord dat haar standpunt zou verklaren en tegelijkertijd onomwonden duidelijk zou maken dat, ook al dacht de vragensteller dat zijn of haar mening belangrijk was, zij dat niet vond. Die vlieger ging nu niet op.

Ze trok haar hoge wandelschoenen aan en strikte de veters, waarna ze een jasje uit haar kast pakte. Jaren geleden had ze ontdekt dat haar ochtenden eenvoudiger waren als ze iets van een uniform aantrok. Haar zwarte, mouwloze jurken kocht ze online, met drie of vier tegelijk. Haar jasjes waren van uitzonderlijke kwaliteit en gingen jaren mee. Ze wisselde ze af per seizoen – lichtere stof in de zomer, zwaardere in de winter – al betekende het gematigde klimaat in Mischief Bay, Californië dat haar besluit om van jasje te wisselen puur op gewoonte gebaseerd was en niet op noodzaak.

Wat de wandelschoenen betrof, die zaten comfortabel en boden veel steun. Wel zo praktisch, aangezien ze een groot gedeelte van haar dag staand in een laboratorium doorbracht, of heen en weer liep tussen de verschillende labs. Haar moeder probeerde haar voortdurend zover te krijgen dat ze pumps en panty's zou dragen, wat allebei in geen geval ging gebeuren. De schoenen zouden haar voeten pijn doen en de druk op haar onderrug verergeren – nu al helemaal. Bovendien leek iets aan haar wandelschoenen de mannen met wie ze werkte te intimideren, en al was dat nooit haar bedoeling geweest, zo'n onverwacht voordeel vond ze best fijn.

Ze liep de keuken in en hing het jasje over de rug van haar stoel. Haar man, Kit, stond bij het fornuis zachtjes neuriënd de worstjes om te draaien. De tafel was gedekt, en er stond een kommetje gesneden fruit naast haar placemat. Naast haar rugzak stond een warmhoudbeker. Ze wenste dat er heerlijke, hete koffie in zat, maar wist dat de beker in plaats daarvan een eiwitrijke groenteshake bevatte. Ze hoefde niet in de rugzak te kijken om te weten dat haar lunch daar al in zat.

Kit draaide zich om en glimlachte toen hij haar zag.

'Goedemorgen, lieverd. Hoe voel je je?'

'Goed. En jij?'

'Uitstekend.' Hij knipoogde en boog zich weer over zijn pannen. Omdat het de laatste vrijdag van de voorjaarsvakantie was, hoefde hij vandaag geen les te geven. In plaats van zijn gebruikelijke kakibroek en overhemd droeg hij een joggingbroek en een T-shirt met een teke-

ning van een kat op een poster. Onder de poster stond: WANTED DEAD OR ALIVE: SCHRODINGER'S CAT.

Ze wist niet precies wat ze het leukst aan hem vond: dat hij haar betuttelde door eten voor haar klaar te maken en aan te dringen dat ze haar vitaminen nam, dat hij haar lieverd noemde of dat hij een verzameling gekke wetenschaps-T-shirts bezat. Niet dat het per se nodig was om een van die dingen te kiezen. Tot het moment dat ze Kit had ontmoet, had ze niet geweten of ze wel in romantische liefde geloofde. Ze had de chemische processen die in de hersenen plaatsvonden kunnen uitleggen, maar dat was niet hetzelfde als geloven in de gevoelens zelf. Nu wist ze beter.

Hij zette twee borden op tafel en ging tegenover haar zitten. Midden op de tafel stond een pot kruidenthee. Ze schonk voor hen allebei een kop in. Kit zou nooit koffiedrinken waar zij bij was, al vermoedde ze dat hij dat wel deed als zij niet in de buurt was.

'Harper heeft gebeld,' zei hij. 'Ze vraagt of we morgenavond komen eten. Becca komt thuis van die herdenkingsdienst.' Hij fronste zijn voorhoofd. 'Wie is die oudtante Cheryl eigenlijk? Ze was niet bij ons trouwen, toch?'

'Ze is geen familie van Harper en mij. Ze was de oudtante van Terence, maar Harper en zij zijn altijd heel close met elkaar geweest, wat mijn moeder nogal bedreigend vond. Oudtante Cheryl was verpleegster in het leger tijdens de Tweede Wereldoorlog, en een soort van spionne in de jaren vijftig. Ze had honden.'

'Zoals poedels?'

Stacey glimlachte naar haar man. 'Nee, dit waren speciaal getrainde honden die werden gebruikt voor spionagemissies. Hun training was veel vooruitstrevender dan die van gewone legerhonden. Ik heb geprobeerd haar over haar werk te laten vertellen, maar ze zei dat het allemaal topgeheim was, en ik ben dus niet veel wijzer geworden. Wat ze me wel vertelde, vond ik al geweldig fascinerend. Vooral het gebrek aan moraliteit dat ermee gepaard ging intrigeerde me. Als iemand wordt getraind om te doden, zijn er psychologische implicaties, voor dieren bestaat alleen maar de taak. Om een bom tot ontploffing te la-

ten brengen met een simpele druk op de knop, is niet veel meer nodig dan een commando en een beloning voor goed gedrag achteraf.'

Kit moest lachen. 'Dat is nou mijn meisje. Altijd een gezellig praatje aan de ontbijttafel.'

'Ik vind gewoon veel dingen interessant.'

'Dat weet ik, en ik vind jou interessant. Maar om het even over de roze olifant te hebben...'

Automatisch gleed haar blik naar de kalender aan de muur. Hij was dertig bij dertig centimeter groot en toonde niet de datum, maar telde op tot tweehonderdtachtig. Elke ochtend scheurde Kit er een blaadje af. Vandaag was dag honderdvierentachtig.

Onbewust legde Stacey haar rechterhand op haar bolle buik. Haar rechterhand en niet de linker, omdat ze rechtshandig was en daarom beter kon beschermen met genoemde rechterhand. Niet dat er bedreigingen in de kamer waren, die kwamen van buiten de veilige haven van hun huis.

Ze richtte haar blik weer op haar man. Kits vriendelijke uitdrukking veranderde nooit. Zijn bruine ogen dansten geamuseerd achter zijn brillenglazen, en zijn mond lachte naar haar. Hij moest nodig naar de kapper, omdat hij nu eenmaal altijd nodig naar de kapper moest.

Bijna drie jaar geleden hadden ze elkaar ontmoet, toen Stacey een praatje had gehouden op de beroependag van Mischief Bay High School. Kit gaf natuur- en scheikunde en had contact gezocht met het biotechnologiebedrijf waar Stacey werkte, om te vragen of iemand zijn leerlingen iets kon komen vertellen. Hij had speciaal om een vrouw gevraagd, om de meisjes in zijn klassen te inspireren.

Stacey had zich vrijwillig aangemeld. Ze sprak regelmatig op conferenties en symposia, dus ze vond het niet eng om voor publiek te spreken. Lexi, haar assistente, had haar geholpen om een presentatie in elkaar te zetten die weinig of geen voorkennis vereiste van ziekteleer, of van exacte vakken in het algemeen. Ze had de leerlingen weten te boeien, maar de grootste verrassing van de dag was de ontmoeting met Kit geweest.

Zijn aanwezigheid had haar in verwarring gebracht, en toen hij

haar had uitgenodigd om een kop koffie te gaan drinken, was ze met hem meegegaan. De koffie was een lang weekend geworden, en tegen het einde van hun derde week samen, was hij bij haar ingetrokken.

Nooit eerder was ze zo overrompeld geweest, was ze zo volledig voor iemand gevallen. En wat nog belangrijker was, nooit eerder had ze zich zo geaccepteerd gevoeld door een man die geen familie van haar was. In hedendaags taalgebruik: hij snápte haar. Hij begreep hoe haar brein werkte en was niet in het minst geïntimideerd door haar intelligentie of haar succes. Als het gewone leven haar in verwarring bracht, was hij haar buffer. Hij was normáál. En net zo belangrijk: hij zorgde voor haar met wel honderd kleine dingetjes, waardoor ze zich geliefd voelde. Ze probeerde hetzelfde voor hem te doen, wist zeker dat ze daarin jammerlijk faalde, en toch leek Kit dat nooit erg te vinden.

‘Ik zal het haar vertellen,’ mompelde ze, terugkerend naar het gespreksonderwerp.

‘Technisch gezien hoeft dat niet eens. Over ongeveer zesennegentig dagen komt de baby eruit. Dan gaat er vanzelf een lichtje branden bij Bunny. Wanneer ze haar kleindochter voor het eerst vasthoudt, of zo.’ Hij zweeg even om een slokje thee te nemen. ‘Tenzij je dan nog niks wilt zeggen. Ik bedoel, we kunnen ook wachten tot Joule kan praten, dan kan ze het zelf tegen Bunny zeggen. De meeste kinderen gaan rond achttien maanden zinnnetjes vormen, maar aangezien ze jouw genen heeft, is ze dan waarschijnlijk aan haar tweede taal toe. Ik vind dat we haar zelf maar moeten laten vertellen wie ze is.’

Ze wist dat Kit haar zat te plagen. Ze wist ook dat ze het probleem zelf had gecreëerd. Zij was het die steeds had uitgesteld om haar moeder te vertellen dat ze zwanger was. Harper had ze het meteen verteld, want Harper was haar zus, en ze waren er altijd voor elkaar geweest. Harper was makkelijk, die zou het accepteren en begrijpen. Bunny niet. Bunny had vastomlijnde ideeën over wat een vrouw wel en niet mocht doen in haar leven, en Stacey wist zeker dat ze zich tot nu toe niets van die ideeën had aangetrokken. Een kind krijgen zou alles alleen maar erger maken.

Eén week was twee weken geworden. De tijd was voorbijgegaan.

Stacey had tegen Kit gezegd dat ze zou wachten tot na de vruchtwaterpunctie, maar ze hadden de uitslag al weken binnen, en Stacey had nog steeds niets tegen haar moeder gezegd.

Ze stond op en liep om de tafel heen. Kit schoof zijn stoel achteruit, zodat ze zich op zijn schoot kon laten vallen. Hij sloeg zijn armen om haar heen, toen ze hem stevig vasthield en haar gezicht in zijn schouder begroef.

‘Ik ben een waardeloze dochter,’ fluisterde ze.

‘Niet waar. Je bent geweldig en ik hou van je. En wat Bunny betreft, als ze niet tegen een grapje kan, laat dan maar zitten.’ Hij raakte haar wang aan, tot ze hem aankeek. ‘Stacey, ik meen het. Je moet doen wat je zelf wilt. Ik sta achter je. Als je het Bunny nooit wilt vertellen, dan is dat prima. Ik probeer alleen duidelijk te maken dat ze er ooit achter zal komen, en hoe langer je wacht, hoe moeilijker het wordt.’

‘Het is al moeilijk.’

‘Dat zei ik toch ook,’ zei hij vriendelijk, voor hij haar een kus gaf. ‘Eet nou maar.’

‘Doe ik. Ik hou ook van jou.’

Hij glimlachte naar haar. Ze stond op, ging weer op haar stoel zitten en begon te eten. Omdat ze gezond moest blijven voor de baby. Ze voelde zich goed met de baby in haar. Een baby meedragen, het omhulsel zijn, dat kon ze best. Het was het idee van het ouderschap dat haar bang maakte. Wie was zij om te denken dat ze moeder kon worden? Ze was niet zoals andere vrouwen, ze wilde niet wat zij wilden. Ze had andere prioriteiten, waar ze waarschijnlijk best mee had kunnen leven als haar moeder er niet was geweest.

Want Bunny wist dat Stacey anders was dan anderen en stak dat niet onder stoelen of banken. Als ze eenmaal wist van de baby... Stacey durfde niet verder te denken.

‘Morgen bij het eten vertel ik het haar,’ zei ze.

‘Mooi zo.’

Wat zijn manier was om te zeggen: geen haar op mijn hoofd die dat gelooft, maar als jij je daar beter door voelt, moet je het vooral zeggen.

‘Ze zal boos zijn omdat ik zo lang heb gewacht.’

‘Ja, dat is zo.’ Hij glimlachte naar haar. ‘Maar maak je geen zorgen. Ik zorg ervoor dat ze je geen pijn doet. Dat beloof ik.’

Ze wist dat hij meende wat hij zei, dat hij zijn best zou doen om haar te beschermen. Het probleem was echter niet dat haar moeder haar lichamelijk zou mishandelen – het probleem was wat Bunny zou zégen. In de familie Bloom waren woorden de echte wapens, en verwachtingen de munitie. Voor de rest van de wereld was Stacey een briljante wetenschapper, met een kast vol diploma’s en onderscheidingen. Bunny zag weinig meer dan een dochter die weigerde in de pas te lopen, met andere woorden: een mislukkeling.

Wat zou haar moeder in vredesnaam zeggen als ze erachter kwam dat haar dochter al zes maanden zwanger was en er geen woord over tegen haar had gezegd?

Hoofdstuk 2

Harper checkte haar agenda om te kijken wat ze die dag moest doen. Het was de laatste van de maand, dus ze zou haar klanten een nota sturen voor haar werk. Bovendien moest ze Blake een e-mail sturen om hem eraan te herinneren dat zijn moeder over twee weken jarig was. Ok had ze al verschillende cadeau-ideeën opgeschreven, voor het geval hij haar hulp daarbij wilde.

Ze schreef de mail aan Blake, die verkoopleider was bij Boeing en voor zijn werk de hele wereld rond reisde. Hij verkocht privéjets aan de allerrijksten, en zorgde er vervolgens voor dat die vliegtuigen volledig naar hun smaak werden ingericht. Waar hij op een bepaald ogenblik was, of wie hij ontmoette, wist ze nooit, maar het klonk allemaal erg opwindend. In haar fantasie was hij de James Bond van de verkoopwereld.

Haar vaste klanten waren Blake, Lucas, een verpleegkundige die Misty heette en stand-upcomedian was geworden, Cathy, die partyplanner was, en de gemeente Mischief Bay. Toen ze haar onderneminkje was begonnen, had ze geen idee gehad wat ze eigenlijk deed. Een stuk of wat cursussen verder, had ze verschillende computerprogramma's onder de knie gekregen en de basis geleerd van nog een paar andere, wist ze hoe ze een handelsnaam kon inschrijven, de boekhouding van haar bedrijf moest voeren en belastingaangifte moest doen. Harper Helpt was geboren.

Lucas was haar eerste klant geweest. Ze had hem ontmoet bij een vriendin van een vriendin. Nadat hij tijdens zijn werk was neergeschoten, had Lucas meerdere weken moeten revalideren. In die tijd waren zijn rekeningen niet betaald en was zijn huis van water en licht afgesloten. Toen hij weer hersteld was, had hij besloten dat hij iemand anders de details van zijn leven wilde laten afhandelen en had hij haar ingehuurd. Blake had haar gevonden via Facebook, nota bene, en Misty was een van Lucas' voormalige verpleegsters.

Aan het werk voor de gemeente was ze gekomen door een onlinebe-

richtje, waarin werd opgeroepen om een logo te ontwerpen. Ze had meegedaan, wat voorbeelden van haar werk laten zien en was vervolgens ingehuurd.

Het ironische was dat Harper haar eigen zaakje was begonnen omdat ze geen talenten bezat. Nu zou ze zeker op een kantoor kunnen werken, maar dat wilde ze helemaal niet. Ze vond het fijn om zelf haar tijd in te delen en thuis te zijn voor haar dochter. Niet dat Becca tegenwoordig erg in haar moeder geïnteresseerd was, maar toch. Harper was er als haar dochter haar ooit nodig mocht hebben.

Harper ging naar de keuken en schonk zichzelf nog een kop koffie in. De achterdeur ging open en Harpers moeder kwam binnen. Bunny Bloom was tenger en begin zestig. Ze had dure kleren aan, droeg haar donkere haar in korte piekjes en deed altijd, áltijd make-up op voor ze haar appartement verliet.

Een paar jaar geleden had Bunny haar man verloren, en terwijl Harper een wrak was geweest in de maanden na haar vaders dood, was Bunny doorgedaan met zorgen voor alles wat er gebeuren moest. Toen het stof eenmaal was neergedaald, was ze verhuisd naar het appartement boven Harpers garage, zowel om dicht bij haar enige kleinkind te zijn als om Harper financieel te steunen. Er waren maanden dat Bunny's huurcheque van duizend dollar het verschil betekende tussen een hamburger als avondmaal of kant-en-klare macaroni met kaas. Figuurlijk gesproken dan, dacht Harper terwijl ze naar haar moeder glimlachte. Ze zou nooit kant-en-klare macaroni gebruiken. Die zou ze zelf maken, helemaal, inclusief de verse pasta.

'Ha mam. Hoe gaat het?' vroeg Harper, terwijl ze automatisch een tweede kop koffie inschonk, om vervolgens een versgebakken cake uit de broodtrommel te halen en er een plak van af te snijden.

'Ik word oud. Heb je nog wat van Becca gehoord?'

'Alleen dat ze van plan zijn om morgen naar huis te komen.' Ze vertelde niet dat ze sinds het sms'je van twee dagen geleden, waarin stond dat haar dochter was gearriveerd, niets meer van haar had gehoord. Becca wilde gewoon niet meer met haar praten, en met de beste wil van de wereld kon Harper niet bedenken waarom.